

[กลุ่มดาว 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ' ฝ้ามองคุณ]

สีหน้าประมาณว่ามันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้

แววตาของอูรีเอลปรากฏร่องรอยความกังวล

[กลุ่มดาว 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ' มีสีหน้าลำบากใจ]

“เธอเองก็ไม่อยากสู้กับฉันใช่ไหมล่ะ ฉันรู้ ฉันจบแค่นี้เถอะ แล้วก็ช่วยเกลี้ยกล่อมเพื่อนเธอให้ด้วย!”

ได้ยินฮันซูของพูดแล้วสีหน้าของอูรีเอลก็ยิ่งร้อนรุ่มกลุ่มใจหนักกว่าเดิม แต่ [เพลิงบรรลัยกัลป์] ยังคงเปิดใช้งานอยู่ และซัดเข้าไปใส่ฮันซูของอย่างไม่ยอมถอยต่างกับสีหน้าลึกลับนั้น

ทว่าฮันซูของก็ไม่ยอมแพ้เช่นกัน เธอเชื่อว่ามิเหตุผลอยู่เบื้องหลังการเข้าร่วมศึกครั้งนี้ของอูรีเอล

[เรื่องเล่า 'พยากรณ์ลোকเลียน' เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

「อูรีเอลทราบดีว่านี่เป็นกับดักลวง <คิมดกจาคอมพานี> มาสังหาร เพราะฉะนั้นถึงได้ออกโรงด้วยตัวเอง」

ปัญหาคือเธอกับ 'มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี' ดันเสนอหน้าเข้าร่วมศึกในเขตพื้นที่สงครามใต้ความรับผิดชอบของอูรีเอล...

แต่เธอเองก็เป็น <คิมดกจาคอมพานี> คนหนึ่ง

ฮันซูของตัดสินใจใช้สูตรโกงที่เก็บงำมานาน

“ถ้าฉันตาย คิมดกจาจะคิดกับเธอยังไง”

โหล่ของอูรีเอลสั่นเทาเล็กน้อย ฮันซูของสวนไปอีกหมัด

“แน่ใจหรือว่าฆ่าฉันแล้ว จะยังมีหน้าไปพบคิมดกจาได้อีก”

[กลุ่มดาว 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ' กล่าวว่ คุณกับกลุ่มดาวผู้สนับสนุนของคุณเป็นฝ่ายร้าย]

“บ้าเอ๊ย! จะดีหรือร้ายมันสำคัญอะไรนักหนา! ของแบบนี้พวกเธอนิยามกันเองตามอำเภอใจไม่ใช่หรือไง!”

เปลวเพลิงแห่งการลงทัณฑ์เฉียดผ่านปีกของมังกรเพลิงทมิฬไป ทศนวิสัยสั้นคลอน แต่ฮันซูของก็ยังมองอูรีเอลด้วยนิยน์ตาจริงจัง ความรุนแรงจากดาบของอูรีเอลเบาบางลงทีละนิด เป็นหลักฐานบ่งบอกว่าอูรีเอลกำลังหันเห

อีกแค่นิดเดียว แค่นิดเดียวเท่านั้น ขอเพียงมีวิธีสั้นคลอนจิตใจของ
อัครทูตสวรรค์

[กลุ่มดาว 'ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด' กำลังเฝ้ามองสนามรบแห่งนี้]

อันสุขของชนลูกชั้นเมื่อได้ยินเสียงข้อความทางอ้อมที่ตั้งตามมา

[กลุ่มดาว 'ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด' เฝ้ามอง 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิง
ดัจปีศาจ']

คิมดกจา ไอ้คนน่ากลัว ยังจะเจียดเวลามามองดูสถานการณ์ฝั่งนี้ได้
อีกเทร่อ

[กลุ่มดาว 'ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด' เฝ้ามอง 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิง
ดัจปีศาจ']

คิมดกจาไม่ได้พูดอะไรเลย

ไม่ขอให้ช่วย ไม่ขอร้องอะไรทั้งสิ้น มีเพียงสายตาที่บอกให้รู้ว่ากำลัง
เฝ้ามองอยู่

[กลุ่มดาว 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดัจปีศาจ' หยุดเคลื่อนไหว]

[กลุ่มดาว 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดัจปีศาจ' ตกอยู่ในความมึนงง]

อันสุขของร่องตะโกนด้วยความยินดีอยู่ในใจ

ตอนนี้ความรู้สึกสองข้างจะกำลังตบตีกันอยู่ในใจของอูรีเอล

ใจที่อยากช่วย <คิมดกจาคอมพานี> กับใจที่อยากชนะ 'มหาสงครามเทพ
และปีศาจ'

กระแสไฟฟ้าบางเบาแล่นแปลบปลาบอยู่รอบตัวอูรีเอลอย่างต่อเนื่อง
เรื่องเล่าที่ประกอบขึ้นเป็นอูรีเอลกำลังขัดแย้งกันเอง เรื่องเล่าที่อูรีเอลชอบมาก
ที่สุดกำลังปะทะกับเรื่องเล่าที่เธอใช้ชีวิตมา

<คิมดกจาคอมพานี> ที่เธอชอบ หรือ <เอเดน> ที่เธอสังกัดอยู่

[อูรีเอล! ยืนเหม่ออะไรอยู่คะ]

เห็นอูรีเอลหนึ่งไป พวกกลุ่มดาวที่ทนดูสถานการณ์ต่อไปไม่ได้ก็เสนอหน้า
ออกมา

[กลุ่มดาว 'เทพธิดาแห่งดาวประกายพริก' เผยระดับชั้นของตน!]

[กลุ่มดาว 'ผู้เผชิญหน้ากับเทพเจ้า' เผยระดับชั้นของตน!]

ฮันซุยของพ่นลมหายใจที่แล่นขึ้นมาจากคอหอย เธอขมวดคิ้ว

[ร่างอวตารของคุณได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง]

สาเหตุแท้จริงของการพยายามเกลี้ยกล่อมอูรีเอลไม่ใช่เพราะไม่อยากต่อสู้กับอีกฝ่ายอย่างเดียว แต่เป็นเพราะผลกระทบจากการลงมาสถิตครั้งร่างเทพกำลังเล่นงานเธอ กระตุกและข้อต่อกลายเป็นอัมพาต ปากอยากกระอักเอาเลือดคั่งออกมา

ที่พยายามอดกลั้นแทบตายอยู่อย่างนี้ก็เพราะจะแสดงท่าทางอ่อนแอออกมาให้พวกกลุ่มดาวเห็นไม่ได้

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ มองไปยังสถานที่อื่น]

คามาเอลก้าวออกมาข้างหน้าแทนอูรีเอลผู้ซึ่งเหม่อมองไปทางอื่น

[สหายของข้าลำบากใจ เราริบบมาทำเรื่องนี้ให้จบดีกว่าครับ]

[อุตสาห์รอดูเพราะเห็นว่าเป็นมังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี เทียบกับนิยามแล้วก็ไม่เท่าไรเลยนะคะ]

ทันทีที่คทาคริสตัลของวาคารินเปล่งแสงดวงดาวที่กักเก็บไว้ ดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วนบนท้องฟ้าก็เปล่งแสงเรืองรองไปตาม ๆ กัน

เงาของมังกรเพลิงทมิฬที่โตนแสงส่องลงมาขับไล่กำลังแตกสลายที่ละนิด

[กลุ่มดาว ‘มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี’ ตวาดลั่นด้วยโทสะ!]

เงามังกรเพลิงทมิฬพ่นลมหายใจไปเหนือศีรษะของวาคาริน พริบตาฉับวาคารินที่โตนพลังธาตุมีดซัดเข้าไปก็กรี๊ดร้องล่าถอย

คามาเอลเข้ามารับมือต่อ

[ฝีมือแค่นี้ไม่เท่าไรหรอกครับ!]

คามาเอลชักดาบขึ้นมาพ่นลมหายใจมังกร ก่อนจะรุกไปข้างหน้า

แต่ทว่า

“ดาร์กแห่งความมืด! เลเจนด์แห่งตำนาน! ไฟเออร์แห่งลูกไฟสีแดง!”

ทันทีที่ฮันซุยของเริ่มตะโกนเสียงดังปาว ๆ ลมหายใจของมังกรเพลิงทมิฬก็ทวีความรุนแรง ไล่ต้อนคามาเอลกับวาคารินอีกครั้ง

วาคารินหน้าซีดเผือด เลื้อยตัวนอกติดไฟลุกพริบ

[อ๊ปปยคยึ๊งนั้! ดันมาติดกับกลของพวกตัวตลกแบบนี้เสียได้...!]

[อูรีเอล! มัวทำอะไรอยู่ครับ! ตั้งสติหน่อยเถอะ!]

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ของคามาเอลคงจะดังเข้าหูบ้างแล้ว อูรีเอลจึงตั้งสติขึ้นมาได้

ฮันซุยของปาดเลียดที่ไฮโลกรก จดจ่อกับทัศนวิสัยที่พร่ามัวขึ้นเรื่อย ๆ

ถ้าอูรีเอลเข้ามาร่วมวงด้วยอีกคน ได้จับเท่งของจริงแน่

ไม่ว่ายังไงก็ต้องหาทาง...

[ใช่ พวกเจ้าพุดตูก สงคราม ■ แบบนี้ ต้องรีบจบมันได้แล้ว]

และอูรีเอลก็ลงมือ

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดัจปีศาจ’ เปิดเผยร่างที่แท้จริง]

ระดับชั้นของจักรทูตสวรรค์อันสว่างเจิดจ้าอบล้อมไปทั่วทั้งสนามรบ ปีกทั้งหมดของอูรีเอลสยายออกกว้าง มงกุฎทับทิมสีแดงบนเส้นผมสีบลอนด์ที่ยุงเหยิงไม่เป็นทรงเปล่งแสงเรืองรอง นัยน์ตาสีเขียวมรกตเปิดขึ้นมองดูโลก

อูรีเอลปลดปล่อยร่างจริงให้เป็นอิสระ เธอเดินอยู่ท่ามกลางคลื่นพายุผลกระทบความเป็นไปได้รุนแรง เมื่ออยู่ต่อหน้าระดับชั้นอันสูงส่งนั้น ต่อให้มีพรของมังกรเพลิงทมิฬคอยสนับสนุน ฮันซุยของก็ไม่อาจประคองสติเอาไว้ได้

นั่นคือร่างที่แท้จริงของ ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดัจปีศาจ’

จักรทูตสวรรค์แห่งเปลวเพลิงผู้ใช้ชีวิตด้วยการฟาดฟันปีศาจนับหมื่นสังหารเหล่าราชาปีศาจ และกำจัดความชั่วร้ายให้สิ้นซาก วินาทีที่สบเข้ากับดวงตาคู่นั้น ฮันซุยของก็ตระหนักได้ทันทีว่าชีวิตของเธอได้ถูกอีกฝ่ายช่วงชิงไปเสียแล้ว เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้เป็น ‘ดัจปีศาจ’ ต่อให้เป็นฝ่ายร้ายก็ต้องยินยอมยื่นคอออกไปให้อัครทูตสวรรค์ผู้นี้บั่นมันขาดร่วน

‘ขอโทษนะ คิมดกจา’

‘เปลวเพลิงแห่งการลงทัณฑ์’ พุ่งขึ้นแหวกท้องนภา ฮันซุยของสังหรณ์ได้ถึงจุดจบของตัวเอง

[เรื่องเล่า ‘พยากรณ์โลกเปลี่ยน’ ไม่สามารถคาดฉากต่อไปได้]

ทัศนวิสัยของเธอกลายเป็นขาวโพลน รวากับหน้ากระดาษที่ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่เลย

แต่รอนานเท่าไรก็สัมผัสถึงความเจ็บปวดไม่ได้สักที นี่เธอตายตก

โดยไม่ทันได้รู้สึกถึงความเจ็บปวดเลยเธอ

ตอนที่แอบปรี๊ดตามอง ฮันซูยองก็พบเข้ากับทัศนียภาพเหนือความคาดหมาย

‘เปลวเพลิงแห่งการลงทัณฑ์’ ที่ทำท่าจะพุ่งเข้าไปใส่เธอเปลี่ยนรูปลักษณ์เป็นโซ่คล้องส่องแสงอยู่ทางฝั่งพื้นโลก

[ถ้ำกล้าขยับ พวกเจ้าตายแน่]

อธิบายให้ชัดเจนคือ โซ่นั้นมัดร่างของคามาเอลกับวาคารินเอาไว้

[ไฟของซาร์อนนะ ข้าไม่ได้ล้อเล่นด้วย ถ้าขยับพวกเจ้าจะตายจริง ๆ]

วาคารินเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงตกตะลึงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

[อูรีเอล ทำไม]

[ทำเช่นนี้อัลักษณ์จะต้อง...!]

อูรีเอลเถียงคามาเอล

[■ เอ๊ย ไว้ไปปรับโทษสักหน่อยก็พอ ตอนนี้เรื่องพวกนั้นสำคัญชะที่ไหน]

[เรื่องนี้จะไม่จบแค่วันเดี๋ยวนี้! เรื่องที่เจ้ากำลังกระทำ -]

[หนวกหู! แค่นี้ก็โหดเกินไปแล้ว! เรื่องที่เจ้ากำลังกระทำ!]

หลังได้ฟังถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ของอูรีเอล คามาเอลก็ตระหนักได้ว่าสหายของตนเอาจริง

[ทำไมเจ้า...]

ฮันซูยองเข้าใจแล้วว่าเหตุใดอูรีเอลถึงต้องเปิดเผยพลังของร่างจริง

หากจะควบคุมกลุ่มดาวระดับสูงกับจักรทูตสวรรค์ระดับเดียวกันโดยไม่ลงมือสังหาร อูรีเอลก็จะต้องใช้พลังที่แท้จริงเท่านั้น

ใบหน้าของอูรีเอลบิดเบี้ยวเมื่อต้องแบกรับผลกระทบจากคลื่นพายุความเป็นไปได้ โอปีศาจบางเบาหม่นวนไปมาอยู่รอบชุดลูกไม้สีดำของเธอ

ล้อมโทม

โทษทัณฑ์ที่โหดเหี้ยมมากที่สุดซึ่งประทานให้แก่ทูตสวรรค์ผู้อ่านชัดขึ้น คำสั่งศักดิ์สิทธิ์

วินาทีที่ฮันซูยองทำท่าจะพูดอะไรกับอูรีเอล ทางนั้นก็ชิงพูดขึ้นก่อน

[ไม่มีเวลามาตั้งอธิบายแล้ว รีบทำให้เขตพื้นที่สงครามนี้เป็นโมฆะกันเถอะ]
สีหน้าของอูรีเอลดูร้อร่นเป็นอย่างมาก
ช่วงขณะนั้น ความคิดหนึ่งแวบเข้ามาในหัวของฮันซูยอง
ในเมื่อตัดสินใจแน่วแน่แล้ว อูรีเอลก็ไม่เห็นจำเป็นต้องรีบร้อนขนาดนี้
การที่อัศวินทูตสวรรค์ถึงขนาดยอมแบกรับความเสียหายหนักหน่วง แสดงว่าจะต้อง
มีสาเหตุอื่นอีกแน่นอน
สิ่งใดกันที่ทำให้อูรีเอลต้องรีบร้อนขนาดนี้
ไม่นานฮันซูยองก็ได้คำตอบ
[ฮิวอนกำลังตกอยู่ในอันตราย!]

ทดลองอ่าน

ความรู้สึบบางอย่าง (2)

“อันทำได้ค่ะ ไม่ลองสูก็ไม่รู้หรอก”

ย้อนกลับไปเมื่อสามชั่วโมงก่อน จองฮีวอนได้กล่าวเอาไว้แบบนั้น
“จะราชาปีศาจหรืออะไรก็บุกเข้ามาได้เลย พวกเราไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้น
สักหน่อย”

เหล่าผู้กลับชาติฟังคำพูดของเธอ พวกเขาเลือกอยู่ข้างฝ่าย ‘ดี’ ในทุกเขต
พื้นที่สงครามที่ผันฟ้ามายังจนถึงตอนนี้ และโชคดีมีชีวิตรอดอยู่ในเขตพื้นที่สงคราม
ที่กลายเป็นโมฆะจากการแทรกแซงของ <คิมดกจากคอมพิวเตอร์>

เหล่าผู้กลับชาติที่สูญเสียโลกทัศน์ของตนไป
[เขตพื้นที่สงครามหมายเลข 117 เริ่มขึ้นแล้ว!]

[คุณสังกัดฝ่าย ‘ดี’]

“รู้งี้ไม่น่าออกมาเลย...”

“กลับไปโลกเดิมไม่ได้หรอก”

เริ่มจากเสียงพิมพ์ด้วยความหวาดกลัวของผู้กลับชาติไม่กี่คน พรึบตา
ก็ลูกกลมจนไม่ใช่แค่ไม่กี่คนที่หวาดกลัว

“จะ...จะไปสู้กับพวกนั้นได้ยังไง!”

“อะ...อ้าาา...”

เรือบรบของฝ่าย ‘ร้าย’ กำลังแล่นเข้ามา ขนาดของมันใหญ่มโหฬาร แน่นอน
ว่านั่นคืออาวุธเรื่องเล่าที่ประกอบขึ้นจากไอเท็มกับสกลที่ร้ายกาจ

กรี๊ดดดดด -!

คลื่นที่หนุนอยู่ใต้ท้องเรือซึ่งกำลังพามันเล่นเข้ามา นั่นคือ กองทัพใหญ่ของ 'นักรบความมืด' เผ่าพันธุ์ปีศาจระดับ 7 จำนวนเรือนหมื่นเป็นตัวเลขที่ยากเกินกว่าจะนับได้ไหว ภาพเช่นนั้นไม่สามารถใช้คำว่า 'เขตพื้นที่สงคราม' ธรรมดาๆ มาบรรยาย

“อ้ากกก -!”

จงฮิวอนครุ่นคิดขณะจ้องมองนัยน์ตาฉายแววवादกิ้วของเหล่าผู้กลับชาติ

เธอไม่สามารถบังคับให้ทุกคนแสดงความกล้าหาญออกมาได้ เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะवादกิ้วหวาด ก่อนจะถูกผู้รุกรานจากภายนอกหลอกใช้เป็นเครื่องมือ ผู้กลับชาติเหล่านี้ถูกขังอยู่ในโลกทัศน์ของตัวเองมาตลอดทั้งชีวิต การบังคับให้ผู้ตกเป็นเหยื่อเหล่านั้นแสดงความกล้าหาญออกมาก็ถือเป็นการใช้ความรุนแรงแล้ว

จงฮิวอนอยากบอกกับพวกเขา...

ไม่ต้องต่อสู้ก็ได้ ไม่เป็นไร เรื่องที่เธอจะหาทางจัดการเอง

“ทุกคนไปซ่อนตัวอยู่ข้างหลังก่อนเถอะครับ”

ชายคนหนึ่งช่วยพูดแทนความรู้สึกของเธอ

“ผมจะขวางไว้เอง”

อีฮยอนซอง สหายที่เธอรู้จักมานานที่สุด ชายหนุ่มผู้มักจะยื่นหยัดอยู่หน้าสุดในทุกครั้งที่ <คิมตจจากอมพานี> ต้องเผชิญกับสถานการณ์เลวร้าย

“คนเดียวจะไหวเหรอคะ”

“คนเดียวไม่ไหวสิครับ”

มองใบหน้าที่กว้างของอีฮยอนซองแล้ว ใจที่อี๊ดอัตก๊ฟ่อนคลายลงได้บ้าง สมัยก่อนแค่ปลายนิ้วสัมผัสกันอีฮยอนซองยังสะดุ้งแทบจะเป็นลม ตอนนีวดูเหมือนจะสนิทกันมากขึ้นแล้วจริงๆ สิณะ

“แบ่งหน้าที่กันครับ ผมจะสกัดทุกการโจมตีไว้เอง ส่วนคุณฮิวอน -”

“ลุยอย่างเดียวใช้มั้ยคะ เหมือนตอนอยู่ที่ไคเซนิกซ์”

“ครับ เหมือนสมัยอยู่ที่ไคเซนิกซ์”

ในฐานะดาบที่คมที่สุดกับโล่ที่แกร่งที่สุดของ <คิมดกจาคอมพานี> แผนการนี้ฟังดูเรียบง่าย แต่ก็ยังเป็นกลยุทธ์ที่ช่วยเสริมข้อดีและจุดเด่นของกันและกัน

“ไปกันเถอะค่ะ”

[เรื่องเล่า ‘ดาบและโล่’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

อียซอนของวังออกไปเป็นคนแรก

“ฮ่าาา!”

อียซอนของตะโกนเสียงดังราวกับจะสิ้นสะเทือนไปทั้งโลกอย่างคนที่ยึดติดกับความเชื่อที่ว่า ยิ่งตะโกนดังเท่าไร พลังก็ยิ่งแข็งแกร่งมากเท่านั้น ก่อนจะเหวี่ยงหมัดออกไป

[อวตารอียซอนของเปิดใช้งานอักขระ ‘กลายร่างเหล็กกล้า Lv.10’!]

เหล็กกล้าที่ผ่านการอัปเลเวลมาเต็มพิกกัดงอกขึ้นมาปกคลุมทั่วร่างของเขา ผิวเหล็กกล้าเงาวับเป็นประกายแสงสีขาวยิ่งงอกขึ้น ‘นักรบความมืด’ ล้มครืนเหมือนหินโบว์ลิ่ง

[อวตารอียซอนของเปิดใช้งานอักขระ ‘ทำลายขุนเขา Lv.10’!]

หมัดเหล็กชูขึ้นสูงไปทางท้องฟ้า ก่อนจะทุบลงมาบนพื้น สั่นสะเทือนแนวหน้าของกองทัพ ‘นักรบความมืด’ เรือที่พวกมันแบกอยู่จึงเคลื่อนไหวเข็งง้างลง อียซอนของไม่พลาดโอกาส เขาเปิดใช้งานอักขระสุดท้ายต่อทันที

[อวตารอียซอนของเปิดใช้งานอักขระ ‘พลังขุนเขา Lv.10’!]

อักขระที่ตอนแรกทำได้เพียงง้างเปิดประตูรถไฟใต้ดินที่ปิดแน่น

อักขระเดียวกันนั้นกำลังหยุดยั้งเรือรบลำใหญ่ในเวลาสั้น

เบรียะ-!

มือสองข้างที่เปิดใช้งาน [กลายร่างเหล็กกล้า] ถูกย้อมเป็นสีดำเมี่ยมผิวนอกของเหล็กกล้าที่ห่อหุ้มผิวหนังถลอกออกไปบางส่วน

แต่อียซอนของเอาชนะความเจ็บปวดด้วยเสียงตะโกนเรียกขวัญกำลังใจที่ตั้งยิ่งกว่าเดิม

“ฮ่าาา!”

ยืนหยัดไม่ยอมถอยแม้จะอยู่ท่ามกลางกระแสไฟฟ้าแรงสูง

เท่าหลังค้ายันอยู่กับที่ประหนึ่งตะปุดอกเล็กที่ดอกแน่นติดพื้น ตะปุดอกเล็กกำลังหยุดยั้งการเคลื่อนไหวของเรือบรล่ำใหญ่ เหล็กกับเหล็กปะทะกันส่งเสียงเสียดแก้วหู และเมื่อเสียงนั้นเงียบลง เรือบรก็หยุดนิ่งในที่สุด

“ยะ...หยุดแล้ว!”

“ท่านอียอนซองหยุดเรือบรได้!”

เหล่าผู้กลับชาติโห่ร้องด้วยความยินดีกับปาฏิหาริย์น่าเหลือเชื่อ

แต่ผลแพ้ชนะที่แท้จริงจะตัดสินกันหลังจากนี้ต่างหากล่ะ

ไล่ทำหน้าที่ของตัวเองแล้ว ก็ถึงคราวดาบลงมือบ้าง

จงฮิวอนเหยียบไหล่ของอียอนซอง โผขึ้นสู่ท้องฟ้าสูง เธอกระโดดขึ้นไปบนดาตฟ้าของเรือ ก่อนจะกวัดแกว่ง ‘ดาบพิพากษา’

[อ้ากกกก!]

การคอมโบกันระหว่าง [ปราบปีศาจ] กับ [เพลิงบรรลัยกัลป์]

จงฮิวอนโจมตีอย่างไม่ตระหนี่พละกำลังมาตั้งแต่แรก กลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่เปลวประมาทถูกดาบฟันตัวขาดเป็นสองท่อน หญิงสาวระเบิดลำแสงสีขาวยอกมาขับไล่เพลิงปีศาจสิ้นน้ำเงิน ภาพของจงฮิวอนในเวลานี้ทั้งสง่างามและบริสุทธิ์

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งชอบเรื่องราวของ ‘ดาบกับโล่’]

หากกวัดแกว่งต่อไปได้ไม่นานดาบของเธอก็ถูกขวางไว้

นั่นคือมือที่ปกคลุมด้วยแสงสีดำซุน

เจ้าของเสียงหัวเราะอิมคริมคว่ำดาบของเธอเอาไว้ แล้วเหวี่ยงตัวจงฮิวอนลอยไปบนท้องฟ้า หญิงสาวพลิกตัวกลางอากาศ ก่อนจะโรยตัวลงมายืนบนดาตฟ้าเรืออีกครั้ง

แค่พริบตาพวกกลุ่มดาวก็ตั้งแนวรบรออยู่ตรงนั้นแล้ว

ไม่สิ ไม่ใช่กลุ่มดาว

[ดูจากอักขระแสงช่วยนั้นแล้ว เจ้าคงจะเป็นอวตารของ ‘อัครทูตสวรรค์’ ลินะ]

[ก็น่าจะรู้อยู่ว่านี่คือกับดัก โง่เขลาเหลือเกินที่เลือกจะก้าวเข้าหาความตายด้วยสองขาของตัวเอง]

ไอบีศาจสีดำ मुखขม้ววนเวียนอยู่รอบตัวเหล่าผู้ครอบครองความมืด
บนท้องฟ้าของ <สตาร์สตรีม>

จงฮิวอนกวาดตาสีราวราชาปีศาจทั้งห้าตนตรงหน้า

- นี่คือรายชื่อศัตรูที่คุณฮิวอนพอจะต่อสู้ได้ไหว และศัตรูที่ห้ามไปสู้ด้วย
เด็ดขาด จำรูปร่างลักษณะของพวกมันเอาไว้ให้แม่นนะครับ

จงฮิวอนพยายามนึกถึงคำบรรยายของคิมดกจาอย่างเอาเป็นเอาตาย

ศัตรูที่ดึงดูดสายตาของเธอได้มากที่สุดคือ ราชาปีศาจที่ถือศิระมะมนุษย์
กับหอกเพลิง

- เจ้านี่พอสู้ไหวครับ ถ้าเป็นคุณฮิวอนในตอนนี่ เปิดใช้งาน [เวลาแห่งการ
พิพากษา] ย่อมไม่มีปัญหาแน่นอน

นายแห่งโลกปีศาจที่ 58 ‘ประมุขแห่งเปลวเพลิง’ อามี

- เจ้านี่ก็...พอไหวครับ แต่ถ้าจู่ๆ ตั้งท่าเตรียมพุ่งชีวิตละก็อันตรายแน่
ดังนั้นต้องชิงลงมือก่อน

นายแห่งโลกปีศาจที่ 48 ‘วีรเขาทองคำ’ ฮาเคนตี

- ต่อจากเจ้านี่ก็จะอันตรายแล้วครับ สู้ได้แค่ตอนที่สภาพร่างกายยังปกติดี
อยู่และสามารถสู้กันหนึ่งต่อหนึ่งเท่านั้น

นายแห่งโลกปีศาจที่ 36 ‘นกฮูกกรงเล็บสีเงิน’ สโตลาส

สามารถสัมผัสได้จากระดับชั้นที่แผ่ออกมา

จนถึงเจ้านี่เธอยังสามารถรับมือได้ไหว

ปัญหาคืออีกสองตนที่มองเธอจากข้างหลังพวกนั้น

ตนแรก ราชาปีศาจสูงเพรียว ขาเป้ สวมเกราะสีแดง

- ถ้าเจอกับพวกอันดับสิบกว่าเมื่อไหร่ บอกตามตรงโอกาสชนะต่ำมาก
ครับ แต่ถ้าอูรีเอลยอมลงมาสติครึ่งร่างเทพก็อีกเรื่อง...

นายแห่งโลกปีศาจที่ 16 ราชาปีศาจแห่งการล่อลวงและการไร้บุตร เซพาร์

- และอันดับที่สูงกว่าเจ้านี่ขึ้นไปต้องหลีกเลี่ยงเท่านั้น

ไม่ต้องบอกก็รู้

ราชาปีศาจที่ยืนดูสถานการณ์อยู่ด้านหลังสุดของกลุ่มราชาปีศาจทั้งห้า
ราชาปีศาจผู้นั้นเป็นตัวตนที่เธอในเวลานี้ไม่มีวันเอาชนะได้

นายแห่งโลกปีศาจที่ 8 ‘กบฏสวรรค์’นักล่าผู้ไร้ความปรานี‘บาร์บาทอส’
 หมวกสไตล์ความบอยตะวันตกกับปืนยาว

ราชาปีศาจผมทองส่งยิ้มมาทางเธอ

[ความสิ้นหวังที่อร่อยที่สุดคือ ‘ความหวังที่ไม่มีวันเป็นไปได้’]

จงฮิวอนกำดาบแน่น จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ลุกโชน

เธอเคยต่อสู้กับพวกราชาปีศาจมาแล้วครั้งหนึ่ง

ตอนนั้นก็อยู่ในสถานการณ์ยากจะเอาชนะได้ด้วยกำลังของตัวเอง...แล้ว
 ตอนนี้จะ

[เตรียมเปิดใช้งานสกิลเฉพาะตัว ‘เวลาแห่งการพิพากษา!]

คุณลักษณะของเธอคือ ‘ผู้พิพากษาแห่งการทำลายล้าง’

และ [เวลาแห่งการพิพากษา] ก็เป็นพลังที่อัครทูตสวรรค์ผู้นำเหล่าวัลคีรี่
 เคยใช้ต่อสู้ใน ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ เมื่อครั้งอดีต

เพื่อให้ศัตรูจะแข็งแกร่งปานใด ตราบใดที่มันผู้นั้นเป็นฝ่าย ‘ร้าย’ เธอก็จะ
 ไม่มีวันพ่ายแพ้

ทว่า

[กลุ่มดาวส่วนใหญ่ของกลุ่มดาวฝ่ายดีไม่เห็นด้วยกับการเปิดใช้งานสกิล
 ดังกล่าว]

[การเปิดใช้งานสกิลถูกยกเลิก]

บาร์บาทอสหัวเราะราวกับรู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเธอ

[ช่างโง่เขลา ยิ่งนัก อวตารแห่งอูรีเอล ยังไม่เข้าใจอีกหรือว่าเจ้าตกอยู่ใน
 สถานการณ์ใด]

คิมตกจาบอกไว้แล้วว่า ‘เขตพื้นที่สงคราม’ ทั้งหลายเป็นกับดัก ทั้งที่รู้ว่า
 มันเป็นกับดัก พวกเราก็กินต้องเข้าร่วมก็อยู่ดี

[เหล่าทูตสวรรค์ชอบกรอบความคิดอย่าง ‘แกะบุญชายัญ’ นั่นละ คราวนี้
 คงเป็นเจ้าสินะ]

เป้าหมายของ <เอเดน> คือชัยชนะใน ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’

เพื่อส่งเสริมแผนการดังกล่าว <คิมตกจาคอมพานี> จะต้องไม่มีตัวตน

ไม่ว่าจะฝ่าย ‘ดี’ หรือฝ่าย ‘ร้าย’ จงฮิวอนก็เป็นแค่สิ่งที่พวกนั้นต้องกำจัด

ทิ้งไปเท่านั้น

เธอเองก็รู้ แต่จนปานนี้แล้วก็ยังไม่อยากจะทำอะไร
ทูตสวรรค์คนอื่นน่าจะเถอะ แต่นี่กระทั่งอูรีเอลก็ทรยศเธอด้วยชั้นเธอ
[ข้าจะส่งเจ้าไปอย่างสบายๆ ให้เอง]
เสียงขึ้นล่ำกล้องปี่นยาวของบาร์บาทอสดังขึ้น
จงฮิวอนรีบเหวี่ยงร่างตัวเองออกไปนอกเรือทันทีที่รู้สึกเสียวามบริเวณ

หลังคอ

เปรี้ยงงง!

กระสุนดินปืนยิงขึ้นสู่ท้องฟ้า จิกปริภูมิเวลาขาดออกจากกันจนเกิดเป็น
รูสี่ด้านบนท้องฟ้า มือที่ถือดาบสั้นระริก เมื่อครู๋เธอเพิ่งคิดจะฟันใส่สัตว์ประหลาด
ตานั้น

- ห้ามสู้ตัวต่อตัวกับราชาปีศาจอันดับแรกเด็ดขาดครับ ต้องหนีเท่านั้น
รอสมาชิกกลุ่มคนอื่นมาสมทบ ต้องทำแบบนี้

หากเป็นสถานการณ์ปกติ เธอคงซัดชิ้นคำสั่งของคิมดกจาไปแล้ว
แต่ไม่ใช่ตอนนี้

“คุณฮยอนซอง!”

ฮยอนซองที่กำลังสังหารเหล่านักรบความมืดอยู่ด้านล่างหัวเรือแหงนหน้า
ขึ้นมามองเธอ แต่สายตามองสบกกันฮยอนซองก็เข้าใจสถานการณ์การรบ

เสียงหัวเราะเยาะของพวกราชาปีศาจดังมาจากดาตฟ้าเรือ

[ฮาๆๆๆ! ตัดสินใจได้แล้วสินี่]

[สนามรบแห่งนี้กว้างขวาง แต่จะหนีไปได้ถึงไหนกันล่ะ]

พายุพลังปีศาจพัดแรงไปทั่ว ดาบกับโล่กำลังวิ้ง เธอกับเขาไม่สามารถ
ต่อสู้กับศัตรูที่ไม่มีวันสู้ได้ และก็ไม่สามารถเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่ได้เช่นกัน

“คุณดกจากับคุณยูจองฮยอกจะต้องมาแน่ครับ พวกเราอดทนให้ได้จนถึง
เวลานั้นก็พอ”

จงฮิวอนพยักหน้า

ต่อให้ศัตรูจะแข็งแกร่งขนาดไหน ขอเพียงสมาชิกกลุ่มมารวมตัวกันก็ต้อง
ชนะได้แน่นอน พวกเธอเคยฝ่าฟันสนามรบที่ทรหดกว่านี้กันมาแล้ว

<คิมดกจากอคมพานี้> จะไม่ล้มลงที่นี่

ทั้งสองคนคอยดูแลเหล่าผู้กลับชาติที่ได้รับความเจ็บไปพร้อมกับจัดการ
‘นักรบความมืด’ ที่บุกเข้าใส่ และทำลายกระบวนรบของศัตรูต่อไป

[อำนาจของกลุ่มดาวผู้สนับสนุนกำลังอ่อนแรงลง]

เคราะห์ซ้ำกรรมซัด กระทั่งพรของอูรีเอลก็อ่อนแรงลงไปด้วย จองฮวีอน
สังหรณ์ใจไม่ดี แต่ก็สะบัดศีรษะไล่ความคิดแยะๆ ออกไป อูรีเอลคงจะกำลังต่อสู้
อยู่ในเขตพื้นที่สงครามอื่น อูรีเอลไม่มีทางหักหลังเธอ

ถ้อยคำของราชาปีศาจดังกึกก้องไปทั่วสมรภูมิ

[หลีกไปไ้พวกขยะ]

เหล่าผู้กลับชาติที่พลาดจังหวะหลบหนีตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย กลุ่ม
ที่บุกเข้าใส่ฝั่งตรงข้ามอย่างกล้าหาญขอขาดกระเด็นเป็นกลุ่มแรก ส่วนอีกกลุ่ม
ที่ก้าวถอยหลังด้วยความหวาดกลัวถูกแทงที่หัวใจจนทะลุเป็นรู

มีบ้างที่ยังพอจะยืนหยัดต่อสู้กับพลังของราชาปีศาจไหว

[โ้ ซอร์ดมาสเตอร์นั่นเธอ เจ้ามีฝีมือพอตัวเลยนี่]

คนผู้หนึ่งกำลังต้านเขาทองคำของฮาเกนตีเอาไว้

พลังธาตุลูกไซนรอบตัวดาบ

ชายชราที่ถือดาบอยู่คนนั้น จองฮวีอนเองก็รู้จักเขา

“ไคล์?”

ไคล์ เบิร์ธ

อัศวินระดับสูงของกองกำลังทหารรักษาพระองค์ ผู้ใ้บังคับบัญชาของเธอ
บน หมูเกาะไคเซนิกซ์

「ท่านหัวหน้า เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับใช้ท่าน」

「ที่จริงข้าชราเกินกว่าจะออกไปยังโลกภายนอกแล้วครับ」

「หวังว่ากำลังอันน้อยนิดของข้าจะพอเป็นประโยชน์กับที่นั่นได้สักเล็กน้อย
ก็ยังดี」

ไคล์มีฝีมือด้านการต่อสู้ อัศวินชราหยุดยั้งเขาของราชาปีศาจฮาเกนตี
ไว้ได้หลายครั้ง และสามารถทิ้งรอยแผลขนาดเล็กไว้บนขาหน้าของอีกฝ่ายได้
สำเร็จ

แต่ก็ได้เท่านั้น

ดาบของซอร์ดมาสเตอร์หักเป็นสองท่อน เขาพับทรุดลง

ศัตรูไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่ซอร์ดมาสเตอร์ชราอย่างเขาจะสามารถต่อกรได้มาตั้งแต่แรก

ร่างของไคล์ที่ถูกอีกฝ่ายคว้าคอเอาไว้ห้อยต่อแสงเหมือนของเล่นชิ้นหนึ่ง [ตัวละคร 'เอริช สไตรเกอร์' กระสับกระส่าย]

ความรู้สึกของเอริช สไตรเกอร์ ตีรวนอยู่ในร่างของจองฮวีอน ปล่อยไว้แบบนั้นไคล์ได้ตายจริงๆ แน่

สมองของจองฮวีอนประมวลผลได้ช้าเหลือเกิน ชื่อของสมาชิกกลุ่ม <คิมดกจาคอมพานี> ดังขึ้นในหัวที่ละชื่อ

คนแรกที่นึกออกคือยูจุงฮยอก

「“พวกผู้กลับชาติต่อให้ตายก็ฟื้นกลับมาใหม่ได้อยู่ดี”」

ยูจุงฮยอกคงไม่ช่วยชีวิตไคล์ เพราะ ‘เกาะของเหล่าผู้กลับชาติ’ ไม่นุญาตให้มีการตายอยู่แล้ว ต่อให้กลับมาเกิดใหม่แล้วจะลืมสิ้นทุกความทรงจำ กลายเป็นตัวตนอื่น ทว่าอย่างไรวิญญาณก็ยังคงเหลือรอดต่อไป ดังนั้นยูจุงฮยอกจะต้องปล่อยให้ไคล์ตายเพื่อเป้าหมายที่ใหญ่ยิ่งกว่า

จากนั้นจองฮวีอนก็นึกถึงคิมดกจา

「ต้องช่วยครับ แต่ถ้าทำแบบนั้นคุณฮวีอนจะตาย」

คิมดกจาจะกล่าวหลักการที่ถูกต้อง แต่ก็จะเป็นห่วงชีวิตของเธอมากกว่า และเมินเฉยชีวิตของไคล์

「ไม่เห็นมีอะไรให้ต้องลังเลเลย ใช้หมอนั้นแล้วฉวยโอกาสสังหารราชาปีศาจสิ」

ถ้าเป็นฮันซุงยงก็คงจะพูดอะไรแบบนี้

ผู้หญิงคนนั้นไม่เคยสนใจชีวิตคนอื่นมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ฮันซุงยงจะพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส ใช้จังหวะนี้พุ่งเข้าปลิดชีพราชาปีศาจ

ตอนนั้นเอง ไคล์ที่กำลังจะหมดลมหายใจก็ขยับปากพูดกับเธอโดยไร้เสียง ‘หนีไปครับ’

ทว่านัยน์ตาของไคล์กลับบอกอีกแบบ

「ข้าไม่อยากตายแบบนี้เลย」

“คุณฮีวอน”

เสียงของฮีฮยอนของดั่งขึ้น

จงฮีวอนกับฮีฮยอนของคล้ายคลึงกันมากกว่าสมาชิกคนอื่นๆใน <คิมดกจากอคมพานี> แม้เธอกับเขามีอุปนิสัยและความสามารถในการปรับตัวแตกต่างกัน แต่อย่างน้อยในสถานการณ์เดียวกันนี้ พวกเธอก็ตัดสินใจแบบเดียวกันเสมอ

[สก็ลเฉพาะตัว เพลงบรรลัยกัลป์ Lv.10 ถูกเปิดใช้งาน!]

ไม่จำเป็นต้องลังเลเลยสักนิด

เพราะพวกเธอก็ถูกช่วยชีวิตมาแบบนี้เหมือนกัน

กดลองอ่าน

ความรู้สึกบางอย่าง (3)

ช่วงเวลานั้น สายตาของคนทั้งสองมองสบกัน

“วิธีการรับมือราชาปีศาจ ทุกคนจำกันได้ไม่ใช่หรือครับ”

พวกเขาดำเนินชีวิตมาด้วยความเจ็บปวดแบบเดียวกัน โอบกอดบาดแผลเดียวกัน และสูญเสียสหายที่รักไปต่อหน้าต่อตา

“มาเริ่มชินริโอสุดท้ายกันเถอะ”

หลายครั้งที่ไม่อาจช่วยชีวิตสหายได้ เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถเมินเฉยผู้คนที่กำลังจะตายต่อหน้าต่อตาตนได้

ชีวิตที่พวกเขาต้องดำเนินมา มันทำให้พวกเขากลายเป็นแบบนี้

“พร้อมแล้วครับ”

“จะรีบไปรีบกลับนะคะ”

จงฮิวอนกระโดดขึ้นเหยียบฝ่ามือของฮิซยอนซอง และฮิซยอนซองก็เหวี่ยงตัวเธอออกไปสุดแรง

จงฮิวอนพุ่งตัดสนามรบไปจุดลำแสง เมื่อเปลวไฟของ [เพลงบรรลักษ์-กลับ] วาดเป็นเส้นตรงดงามซัดเข้าไป ราชาปีศาจฮาเกนตีก็ส่งเสียงร้องครางด้วยความเจ็บปวด

ฮาเกนตีรีบดับไฟที่ลุกติดและกำลังไหม้ลามเหนือผนังของตน ก่อนจะโต้ตอบด้วยเสียงกระโชกโฮกฮาก

[ซ่อนอยู่ตรงนั้นนี่เอง!]

เท้าหลังของฮาเกนตีกดลึกลงในดิน ก่อนจะพุ่งทะยานออกไปจนฝุ่นดิน
คลุ้งตลบ

อียซอนซองเข้ามาคว้าเขาของฮาเกนตี และขวางหน้าอีกฝ่ายเอาไว้

“ฮ่าาา! คุณฮีวอน! เร็วเข้า!”

จองฮีวอนใช้จังหวะนี้ที่อียซอนซองช่วยยื้อเวลาให้ เข้าไปเขย่าตัวไคล์ที่
หมดสติไปแล้ว

“ไคล์! ฟีนลิกะ! ไคล์!”

ราวกับกลับมาเป็นเอริช สไตรเกอร์ แห่งหมู่เกาะโคเซนิคซ์อีกครั้ง
จองฮีวอนร้องเรียกชื่อของไคล์อย่างร้อนรุ่มกลุ่มใจ มือเลื่อนไปจ่ออยู่ปลายจมูก
โล่งอกที่ยังมีลมหายใจ

「“พยายามกับชินริโออีกครั้ง...”」

ผู้คนเหล่านี้เชื่อในคำพูดของเธอ เชื่อในคำพูดของ <คิมดกจาคอมพานี>
และพากันมาถึงที่นี่

ติดตามเธอมาเพื่อตามหาประเภทของตัวเองด้วยสองขาตน

ดังนั้นเธอจะปล่อยให้พวกเขาฆ่าตายที่นี่ไม่ได้เด็ดขาด

หนึ่งในกองกำลังอัศวินรักษาพระองค์เข้ามาช่วยแบกไคล์ เขากล่าว

“ข้าพาไปเองครับ”

“ฝากด้วยนะคะ”

“ไว้ใจได้เลยครับ”

อัศวินโค้งศีรษะลงอย่างเคร่งเครียด ก่อนจะแบกไคล์วิ่งกลับไปแนวหลัง
ทันที ส่วนจองฮีวอนก็จับดาบอีกครั้งเพื่อกลับไปช่วยอียซอนซอง และวินาทีนั้น
ล้างสังหารณ์ฆ่าคนลูกก็แล่นวาบไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย ล้างสังหารณ์ที่จนถึงปัจจุบัน
ก็เพิ่งจะรู้สึกเพียงไม่กี่ครั้ง

ตอนสูญเสียคิมดกจาไปที่ ปราสาทหิมิฟ

ตอนสูญเสียคิมดกจาไปอีกครั้งที่ ‘โลกปีศาจที่ 73’ และ...

“คุณฮีวอน หมอบลงครับ!”

อียซอนซองเข้ามากอดเธอกลิ้งหลบ ลำแสงเฉียดผ่านแขนของจองฮีวอน
ไป เป็นครั้งแรกที่จองฮีวอนได้รู้ว่าเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนก็สามารถดังออกจาก

ปากคนอย่างเธอได้เหมือนกัน

กระสุนของบาร์บาทอส

ใบหน้าของอิชยอนซองซีดซีียว ไม่มีเวลาให้ได้ถามไถ่ว่าปลอดภัยหรือไม่
อิชยอนซองกล่าว

“ไปเถอะครับ ผมจะหาทางยื้อเวลาไว้ให้”

อิชยอนซองใช้มือสองข้างดันเขาของฮาเกนตีที่พุ่งเข้าไป ในปากคาบ
หอกเพลิงของอามีที่พุ่งมาจากไกล ๆ มันร้อนลวกจนลื่นแทบละลาย ลูกตา
เกือบสุก แต่อิชยอนซองก็ยังอดกลั้นเอาไว้ได้ด้วยพลังใจที่ไม่ยอมแพ้

- ไป!

คลื่นเสียง สกิลที่เชื่อมต่ออิชยอนซองกับหญิงสาวสมัยใช้ชีวิตอยู่บน
หมู่เกาะโคเชนิคซ์ อิชยอนซองกำลังพูดกับเธอผ่านสกิลนั้น

- ผมทันทิวครับ! แต่ถ้าต้องสกัดกันไปด้วยคุ่มกันคุณฮิวอนไปด้วยคง
ไม่ไหว!

ไม่ว่าจะในอดีตหรือในตอนนี้ก็ยังเหมือนเดิม อิชยอนซองเป็นคนประเภท
ที่พูดว่าตัวเองสามารถทำได้ในเรื่องที่ทำได้ เพราะอย่างนั้นจงฮิวอนจึงตัดใจ
หนีไปไม่ลง

จงฮิวอนกัดฟันกรอด บัดป้องกรงเล็บเงินของราชาปีศาจโศลาสที่พุ่ง
เข้ามา เปลวไฟของ [เพลิงบรรลัยกัลป์] อ่อนกำลังลงเรื่อย ๆ และผิวเหล็กของ
อิชยอนซองก็เริ่มเกิดรอยแตกร้าว

ราชาปีศาจแห่งการล่อลวงและการไร้บุตรหัวเราะ

[ช่างเป็นคู่รักที่น่าเวทนาเหลือเกิน ข้าละชอบโศกนาฏกรรมแบบนี้สัก]

“หุบปาก”

[กลุ่มดาวหลายกลุ่มน้ำตารันมองเรื่องราวของเหล่าอวตาร]

จงฮิวอนกวัดแกว่งดาบอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อพิสูจน์ว่าชีวิตของพวกเขา
ไม่ใช่หัวข้อสนทนาของพวกกลุ่มดาว เธอตัวดาบครั้งแล้วครั้งเล่า

เหล่าผู้กลับชาติที่กำลังวังหนี่เหลียวหลังมามองเธอกับเขา

จงฮิวอนกับอิชยอนซองกำลังต่อสู้เพื่อให้คนเหล่านั้นรอด

[อิทธิพลของเนบิวลา <คิมดกจากคอมพานี> ขยายใหญ่ขึ้น]

[รากฐานของ 'มหาสงครามเทพและปีศาจ' กำลังสั่นคลอน]
 สีน้าสบายอารมณ์ของพวกราชาปีศาจแปรเปลี่ยนไปเป็นครั้งแรก
 [น่าเสียดายที่สนุกต่อไม่ได้]

และลำแสงสีดำนึกถึงออกมาอีกครั้ง กระสุนเป็นพุ่มแหวกอากาศ นั่นคือ
 [กระสุนพิฆาตดาว] ความสามารถพิเศษของบาร์บาทอส

คราวนี้หลบไม่พ้นแน่

วินาทีที่จงฮิวอนพยายามขจัดตัวหลบรัศมีกระสุนให้ได้มากที่สุด ก็มี
 ใครบางคนเข้ามาถอดทับร่างของเธอเอาไว้ เสียงบางอย่างระเบิดดังขึ้นพร้อมกับ
 แแรงกระแทกหนักหน่วง

ปัง

กระสุนไม่ได้มีแค่นัดเดียว

ปัง ปัง

หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง กระสุนกระหน่ำยิงอย่างต่อเนื่อง บางสิ่ง
 ระเบิด แตกหัก และพังทลาย

[เรื่องเล่า 'มิตรภาพที่บริสุทธิ์ที่สุด' กระสับกระส่าย]

จงฮิวอนกระเลือ่กกระสนกอดใครคนนั้นเอาไว้แล้วพากลิ้งหลบ ร่างนั้น
 และเตะราวกับเศษผ้าขี้ริ้วอันเนื่องมาจากแรงกระสุน ใบหน้าที่มีเลือดไหลอาบ
 กำลังส่งยิ้มให้เธอ เขาทำท่าจะพูดอะไรสักอย่าง ก่อนหน้านั้นตาจะปิดลงซ้ำๆ

[เรื่องเล่า 'ดาบกับโล่' หยุดเล่าขานเรื่องราว]

“คุณฮยอนซอง?”

[กลุ่มดาว 'เจ้าแห่งเหล็กกล้า' ได้รับความเสียหายอย่างใหญ่หลวง]

“คุณฮยอนซอง ลูกศิษย์”

เป็นที่กระหน่ำยิงหยุดลงเหมือนกับเป็นช่วงพักความบันเทิง อะไรบางอย่าง
 ในสมองขาดฝั่ง จงฮิวอนเขย่าตัวฮยอนซองอีกครั้ง

“คุณฮยอนซอง”

ฮยอนซองไม่ได้ลืมตาขึ้นมา ปากของเขาไม่สามารถเอื้อนเอ่ยคำใดได้อีก
 จมูกก็ไม่อาจหายใจได้อีกแล้ว หูของเขาไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น

“พินลิ!”

ยังคงไร้ซึ่งคำตอบ

“พีน! ฉันบอกให้พีน!”

และเหล่าราชาปีศาจก็เคลื่อนไหวอีกครั้ง

จงฮิวอนแบกร่างใหญ่ของฮีสยอนซองวิ่งด้วยความเร็วสูงที่สุดอย่างไม่เคยทำได้มาก่อน แม้กล้ามเนื้อขาจะฉีกขาด หัวใจแตกสลาย เธอก็ยังคงวิ่งต่อไป เสียงป็นดังขึ้นอีกครั้ง รอยแผลบนร่างเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เธอกำลังหนี หนีไปจากทุกสิ่งที่นี่

หากเป็นคิมดกจา หากเป็นเขาจะต้องช่วยได้แน่ คิมดกจาช่วยชีวิตซินยูซึ่งมาแล้ว ทั้งยังช่วยยูซังอาได้อีกคน ดังนั้นเขาจะต้องช่วยฮีสยอนซองได้เช่นกัน

สำหรับที่นี่ ความตายไม่ใช่เรื่องใหญ่ ความตายนะ

ไม่สามารถพรากสิ่งใดจากกันได้ทั้งนั้น

จงฮิวอนวิ่งไปหลังน้ำตาไป สิ่งที่ต้องทำมีเพียงยื้อเวลาเอาไว้ ต้องยื้อเวลาเท่านั้นถึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้

เธอรัง รัง และวิ่งต่อไป นานเท่าไรไม่อาจทราบ

จงฮิวอนล้มลงบนแอ่งโคลน ดวงตาพร่ามัวมองไปยังทัศนียภาพของสนามรบ

ผืนดินเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นเน่าจากซากศพของเหล่าผู้กล้าชาติ

ร่างกายเธอไม่เหลือเรี่ยวแรง ทั้งยังสัมผัสชีพจรของฮีสยอนซองไม่ได้

[อวตารของอูรีเอล เจ้าไปซ่อนอยู่ที่ใด]

จงฮิวอนกลับหายใจเมื่อสัมผัสได้ถึงร่องรอยของพวกราชาปีศาจที่ใกล้เข้ามา จะว่าโชคร้ายหรือโชคดีก็กันละที่ระดับชั้นของเธอลดฮวบจนไม่เหลือ จึงยากที่พวกมันจะแยกแยะเธอกับเหล่าผู้กล้าชาติ

[หากไม่ออกมา ก็ทำได้แค่ฆ่าทั้งแบบนี้สินะ]

ราชาปีศาจจามีหัวเราะพร้อมกับสะบัดทอกเพลิง

รอบบริเวณยังเหลือผู้กล้าชาติอีกมาก พวกเขาคือกลุ่มคนที่จงฮิวอนต้องช่วยเอาไว้ให้ได้ เคยเป็นกลุ่มคนที่เธอต้องช่วย จงฮิวอนหลับตาแน่น

ขอโทษนะคะ

ความยุติธรรมไร้สาระที่เธอยึดมั่นมันก็ได้แค่นี้เอง
 จองฮวีอนฟังเสียงเปลวไฟลุกโชน เธอรู้ว่าเมื่อลิ้มตาขึ้นมาอีกครั้งจะพบ
 กับทัศนียภาพใด

ภาพของเหล่าผู้กลับชาติจากไฟคลอก บางร่างขาดวินกระจุยกระจาย
 บางร่างแหลกละเอียด

ใบหน้าของผู้คนที่โกรธแค้นเธอ สีหน้าของผู้คนที่หนีตายขณะขึ้น
 ดำทอเธอ

จองฮวีอนสวดภาวนา ขอให้มีคนหนีรอดไปได้สักคนก็ยังดี
 ไปให้ไกลกว่านี้ ช่วยอดทนรอจนกว่าคิมดกจาจะมาถึงที่เถอะ
 “ทางนี้!”

พลันมีคนผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้น
 “ข้าคือจองฮวีอน อวตารของอูรีเอล!”

จองฮวีอนลิ้มตา คนที่อยู่ตรงนั้นเธอเองก็รู้จักดี
 เขาคืออัควินไคล์ที่เธอเพิ่งช่วยชีวิตเอาไว้เมื่อครู่ และยังมีอัควินคนที่แบก
 ไคล์หนีด้วยอีกคน

“ไม่ ข้าต่างหากจองฮวีอน!”
 “ไม่ใช่! เป็นข้า! ลังหารข้าเสีย!”

[พวกเจ้าบ้ากันไปแล้วหรือไง]

เหล่าผู้กลับชาติไม่ได้หนีไป

ผู้คนที่ติดตามเธอมาจาก ‘หมู่เกาะโคเซนิกซ์’ ผ่านเขตพื้นที่สงครามมา
 ด้วยกัน และได้เธอช่วยเอาไว้ พวกเขายืนอยู่รอบๆ พร้อมส่งเสียงตะโกน

“ข้าคือจองฮวีอน!”

“ข้าคือฮียอนซอง!”

เหล่าผู้กลับชาติลุกขึ้นตะโกนชื่อเธอกับชื่อฮียอนซอง ทั้งที่รู้ว่าทำแบบนี้
 แล้วจะเกิดอะไรขึ้น

“ข้าคือจองฮวีอน!”

“พวกเราคือ -”

ทุกคนกำลังยืนหยัดเผชิญหน้ากับความตายของตัวเอง พวกเขากำลัง

ร้องเรียกนามของคนกลุ่มหนึ่งที่ช่วยนำพาพวกเขาไปยังโลกใบนี้

“พวกเราคือ <คิมดกจาคอมพานี>!”

ราวกับนั่นคือคุณธรรมที่พวกเขายึดมั่น ราวกับนั่นคือเรื่องราวที่เหลืออยู่
เป็นเรื่องราวสุดท้ายของพวกเขา

“อ้อาา!”

หลังจากไคล้ตะโกนชื่อเธอแล้วก็พุ่งเข้าไปใส่ราชาปีศาจ เหล่าผู้กลับชาติ
ที่ก่อนหน้านี้วิ่งหนีไปอีกด้านเองก็กำลังวิ่งกลับมา

ทั้งที่บางคนร้องให้นำตานอง บางคนโกรธแค้นและกรี๊ดร้อง

[อิทธิพลของ <คิมดกจาคอมพานี> ในชินริโอดังกล่าวแข็งแรงแรงยิ่งขึ้น!]

เหล่าราชาปีศาจตื่นตระหนก รีบปลดปล่อยระดับชั้นของตัวเองออกมา

[ไอบ้าพวกนี้-]

เหล่าผู้กลับชาติเบื้องหน้าถูกฉีกกระชากร่างเป็นชิ้นๆ

เพียงราชาปีศาจสะบัดมือเบาๆ พวกเขาก็ไม่สามารถขยับขึ้นได้แล้ว
กระนั้นก็ยังไมยอมหยุดส่งเสียงตะโกน บางคนพูดชื่อจงฮิวอน บางคนพูด
ชื่ออีฮยอนซอง และบางคนก็ตะโกนชื่อคิมดกจาคอมพานีพร้อมกับวิ่งเข้าหา
ความตาย

จงฮิวอนตัวสั่นเทา มองภาพสนามรบที่ตกอยู่ในความโกลาหล

ทำไมคนพวกนั้นต้องตายด้วยล่ะ

เธอก็มองหน้ามองอีฮยอนซองที่หมดสติไปแล้ว จากนั้นหันหน้ามอง
ท้องฟ้ามืดมิดของ <สตาร์สตรีม> ดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังมองลงมาที่ต้น
ทั้งที่ข้างบนนั้นมีดาวเยอะขนาดนี้ แต่กลับไม่มีใครยอมลงมาช่วยพวกเธอเลย

จงฮิวอนลุกขึ้นยืน

“ฉัน...”

และกระโจนเข้าหาพวกราชาปีศาจ

“ฉันคือจงฮิวอน”

[อยู่ตรงนั้นนี่เอง]

ทรงเล็บพุ่งเข้ามาชนแผ่นหลังของเธอเป็นรอยยาว

[คุณทำการร้องขอเปิดใช้งานสภิลเฉพาะตัว ‘เวลาแห่งการพิพากษา’!]

แค่ครั้งเดียว ใครก็ได้ ขอร้องละ ให้ฉันยิ้มพลังแค่ครั้งเดียวก็พอ

[กลุ่มดาวฝ้ายดีจำนวนมากคัดค้านการเปิดใช้งานสกล]

[การเปิดใช้งานสกลถูกยกเลิก]

เพราะอะไรถึงพิพากษาคัดค้านที่ต้องการกำจัดมากขนาดนี้ไม่ได้กันละ
ฝ้ายดีคืออะไร ฝ้ายร้ายคืออะไร

“อะไรคือ ‘ฝ้ายดี’ กันแน่”

ทำไมพวกแกถึงเป็นคนกำหนดมันเองตามอำเภอใจ

ทำไมฉันต้องทำตามสิ่งที่พวกแกกำหนดด้วย

กระสุนของบาร์บาทอสพุ่งเข้ามาแต่ไกล

ใจที่เหนื่อยล้าเต็มทนกลายเป็นเชื้อเพลิง จุดประกายไฟให้ลูกโซนนอยู่ใน

ร่างของจงฮิวอน

[เรื่องเล่าทั้งหมดของคุณมีปฏิกิริยาต่อความอาภัพของคุณ]

อารมณ์ความรู้สึกทั้งหลายถูกไฟเผาผลาญ หลอมรวมกลายเป็นอารมณ์
เพียงหนึ่งเดียว

[เรื่องเล่าทั้งหมดของคุณตอบสนองต่อปณิธานของคุณ]

แก้แค้น

[<สตาร์สตรีม> เฝ้ามองเรื่องเล่าของคุณ]

「อยากพิพากษาพวกมัน」

[เรื่องเล่าใหม่แตกหน่อขึ้นกับคุณ!]

วินาทีต่อมาแสงสว่างเจิดจ้าก็ระเบิดออกจากร่างของจงฮิวอน

แรงระเบิดของแสงสว่างโชติช่วงทำให้วิถีของ [กระสุนพิฆาตดาว] เบี่ยงเบน
และเหล่าราชาปีศาจแถวนั้นก็พากันถอยกรูด

จงฮิวอนฟังข้อความที่ตั้งขึ้นมา

[คุณลักษณะของอวตาร ‘จงฮิวอน’ ใกล้เคียงสู่การวิวัฒนาการ]

[โอกาสในการวิวัฒนาการคุณลักษณะมาถึงแล้ว!]

ครั้งหนึ่ง ‘ผู้หมอบข่ม’ ได้กลายเป็น ‘ผู้พิพากษาแห่งการทำลายล้าง’ เพื่อ
พิพากษาเหล่าร้าย

ถ้าอย่างนั้นผู้พิพากษาที่ถูก ‘ฝ้ายดี’ หักหลังจะกลายเป็นสิ่งใดละ

[คุณได้รับคุณลักษณะระดับตำนาน]

ออราลีขาวแพรวพราวแผ่ออกมาจากตาของเธอ พลังชีวิตของเรื่องเล่า
เด็ดพล่านไปทั่วร่าง ในดวงตาของจ้องฮิวอนที่มองไปยังราชาปีศาจปรากฏวงแหวน
แห่งความโกลาหล

[คุณกลายเป็น 'ผู้พิพากษาแห่งหายนะ']

กดลองอ่าน